

ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΗΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΩΗ

Ο Λεζόντ ντε Λιλ έγεννηθη στ'ό Σαιν-Πιερ της Μαρτινίκας τ'ό 1818 και πέθανε στη Γαλλία τ'ό 1894. Κατήγετο από την Βρετανία. Μόλις έπέστεισε τις σπουδές του, ά πατέρας του τον έστειλε σ'έ μακρινό ταξίδι για νά δημοσιεύση μόνος του τή θέση του στη βιομηχανία, για τήν οποία τον είχε προνοήσει.

Ο ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΛΙΛ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Ο Λεζόντ ντε Λιλ, λοιπόν διάσχισε τις 'Ινδίες και τή μάτια του έγένισαν από τή θαυμασία ταπεινά, πού περιόριζαν κατόπιν στους στίχους του τόσο μερικά και τόσο πλούσια. Άλλα δέν ένοιωσε καμιά κλίση για τ'ό επάγγελμα πού του εδωάξε ο πατέρας του, α' αντί νά έξοικονομήσει τ'ό ταξίδι του ανάμεσα από τις διάφορες ζωνές, χάρες, ε' τρωάξε για τή Γαλλία, στ'ό Ρέν, όπου μόνος του, έληξε σ'ένα άνοητο έκπασιόνιστο και έσπευξε τις σπουδές πού είχε διακομή στη Μαρτινίκια. Άφιχθήκει προάπαντ στην έκπαίδση τής άρχαιας 'Ελληνικής και τής 'Ιταλικής γλώσσας, καθώς και τής 'Ιστορίας πού έλάτρευε από παιδί. Συγχρότως έδωμοίσεσε μερικούς στίχους του σ'έ διάφορες εφημερίδες τής Βρετανίας.

Ο Λεζόντ ντε Λιλ έγινεως δύο-τρεις φορές στη Μαρτινίκια, α' από τ'ό 1846 εγκαταστάθηκε οριστικά στο Παρίσι.

Τ'ό πρώτο του ποίημα 'Ε'Η Άρμόδιη της Μήλιος, ενθουσίασε τους φιλοσοφικούς κύκλους. Σε κάποιο περιπόδιο τ'ό πού ανέβησαν νά διεκδική, δέν κατάφερε νά μπει πάλιν καθώ, γιατί ή αδύτηότης του για τ'ό στίλ τον έκανε νά πετά όλα τ'α χειρόγραφα των συγγράμτων του στον κάλαθο των άρστων. Όλοι, παρακολουθώντας τις πρώτες του προσπάθειες, έλεγαν πώς ο νεός ποιητής θά έπραγατο-ποίησης με περισσότερη εύφρονη και δύναμη τ'ό άνοητο τ'ό Άντρι Σενιέ.

Η επανάσταση τ'ό 1848 τον έβγαλε για λίγο από τή στοχαστική του ζωή. Αμνηστώνης διάστημα, έυθυμίας τους φιλοσοφικούς κύκλους. Σε κάποιο περιπόδιο τ'ό πού ανέβησαν νά διεκδική, δέν κατάφερε νά μπει πάλιν καθώ, γιατί ή αδύτηότης του για τ'ό στίλ τον έκανε νά πετά όλα τ'α χειρόγραφα των συγγράμτων του στον κάλαθο των άρστων. Όλοι, παρακολουθώντας τις πρώτες του προσπάθειες, έλεγαν πώς ο νεός ποιητής θά έπραγατο-ποίησης με περισσότερη εύφρονη και δύναμη τ'ό άνοητο τ'ό Άντρι Σενιέ.

Στ'ό 1852 έβγαλαν τ'α πρώτα του ποιήματα με τόν τίτλο 'Αρχαία Ποιήματα. Με άσθημα βαθιά άρχαίο, σ'έ ποφή άσπαστη, ο ποιητής προσπαθώσε νά βωρήσει στην 'Ελληνική λιγυρή τή Γαλλική ποιηση πού την έβγαλαν ως τοξιδιέρα. Για τόν Λεζόντ ντε Λιλ, άνοητοί, έπαιε ποιητικά ήταν μόνος ο 'Όμηρος, ο Αισχύλος και ο Σοφοκλής.

Ο Βικτωρ Ουγκώ πρώτος εμπίσθησε τ'ό θαυμαστό του για τ'ό Λεζόντ ντε Λιλ, πού από τότε έγινε σίγουρος του φίλου.

Στ'ό 1854 έξέδωσε τ'α 'Ποιήματα και Ποιήματα. Στο 1859 'Ε'Τό Άσπιο τ'ό Στραφός. Και στ'ό 1862 'Ε'Τ'ό Βωβήρια Ποιήματα. Τόν ίδιο χρόνο άρχισε τή μετάφραση άρχαιων ποιητών, ή οποία επωάλλισε σφοδρότατες συζητήσεις. Με ή έγνασια του αυτή τ'ό έδωσε περισσότερο χάρος α' αντί τ'α ποιήματα. Η μετάφραση των Ειδώλων τ'ό Θεοκρίτου έξέδωθη τ'ό 1861, καθώς και ο 'Ωδός τ'ό Ανακρέοντα. Κατόπιν άκόλουθησαν οι μεταφράσεις τής 'Ιλιάδας και τής 'Οδυσσεας τ'ό Όμηρου, των τριών είναι τ'ό 'Ποιόν, των 'Όμηρων 'Υμνων, των τραγυδιών τ'ό Μισχίλου, τ'ό Σοφοκλέους και τ'ό Εφραίμου και τόν ποιητήσαν τ'ό Όρατιο (1861-1885).

Άλλα όλα αυτή ή ζολοσμία έγνασια δέν ελπίστικε τόν ποιητή πού έμεινε άριστα ήτοιχος. Άπτόσο άκόλουθη σκληρή ερμηναϊκή γρηφο του. Ο Ντιέζ, ο Ερβνιά, ο Μαντιέ, ο Σουλιέ Ποντιού, ο Κεπέ, ο Φράνς, ο Βερλιό, ο Βιλνέ ντε Λιλ, Άντα, ο Μιλλαρέ και τόσο άλλα έγιναν μεθιβάται του και άνομιάθησαν Παγοασιστοί. Συμφορζώτο καθε έθδομάτι στο σπίτι τ'ό Μπαυβίλ και προάπαντ στο σπίτι τ'ό Λεζόντ ντε Λιλ.

Έτσι, στο 1870 ή Αύτοκρατορική Κοβέρνηση τ'ό πρόσφερε ένα μικρό έπίδομα 300 φράγκων. Η Δημοκρατία κατόπιν άρι μόνος τ'ό διετήρησε, άλλα τον διοόισε και διεκδιήτη τής Βιβλιοθήκης τής Γεωργίας. Στο έξης ο ποιητής είχε έξασυ αλισιένη τή ζωή του.

Στ'ό 1884 έξέδωσε τ'α 'Τραγυδια Ποιήματα πού ή Γαλλική Άκαδημία τή εβάρδωσε με βραβείο 10.000 φράγκων. Μετά τ'ό θάνατο τ'ό Ουγκώ, σύμφωνα με αυτή έπίδομα του, ο Λεζόντ ντε Λιλ έγινε 'Ακαδημαϊκός (1886). Τόν έδεδωθή ο 'Αλεξάνδρος Δορμάς πός, ο οποίος δέν τόν άγαπώσε καθώ τον και από τ'ό λόγο του, πού έκανε μεγάλη αίσθηση, δέν άπόφερε νά τόν π'α φίλος. Τόν έβγαλε αντίπαλο για τόν πεσπισμίο του, τωζόντας πός άφοδ έμπεταία τόσο πού από τ'ό Μιδέν, δέν είχε παύ νά πάη, νά υπή ή ο ίδιος μέσα σ'έ αυτό! Τόν εξατηγόρησε έπίσης πού ταίμασε απ'έ την ποιηση τ'ό άσθημα, πού δέν άσολήθηκε με την άπαση τ'ό Θεού και τή μέλ- λουσα ζωή και τέλος πού δέν αναγνώθηκε απ'έ τή γει- ναία. Με δύο λόγια, τόν εξατηγόρησε πός έμεινε ά- σπζάνητος έμπεός στη Φύση α' έμπεός στον ά- θρωπο.

Λίγο έδω λίγα άστ- στοργήματα τ'ό ποιη- τού τόν 'Εργαζών Ποιημάτων σε πεζή μετάφραση:

ΝΥΧΤΑ

Στ'α πλάγια τ'ων βουνών οι ήσυχες αύρες κάνουν κι' άποκοιμούνται τ'ά δέν- τρα πού κυματίζουν. Τ'ό σιωπηλό πουλί άποκοιμείται στις κα- λαμίες και τ'ό ύστερο

χορώνει τόν άφρό τ'ων γαλανών κυμάτων. 'Ολόγυρα από τ'α φεγγάγια, στ'ά άγρια ύψη, ένας μαλακός ά- τμός άπλωεται και ασένει στους δρόμους. Τ'ο φεγγάρι λυπημένο λούει τ'α μαύρα φυλλώματα. Τ' αυτιά δέν άκούνε π'α ανθρωπινα μουρμουρά.

Όμως έπάνω στην άρμονιά, άπομακρα, τραγουδάει ή θεία θά- λασσα κι' από τ'α δάση πέρα σκορπίζεται θρηνητική ή μεγάλη φω- νη κι' ο άέρας ύφώνει, στ'α μεσοβόρια τ'α φωτιζόμενα από τ' άστέ- ρια, τ'ο τραγούδι τ'ων θαλασσών και τ'ο αναστέναγμα τ'ων δασών. Άνεβήκει, ίεροί θουρόι, υπεράνθρωπα λόγια, ω άργη και γλυ- κιά συνομιλία τής γής και τ' ουρανού! Άνεβηκε και έζητησε από τ'αστέρια τ'α ήρεμα, αν ύπαρξη κανένας δρόμος αιώσιος πού φέρνει εκεί ψηλά.

Ο θαλασσοί, ο άντεροπόλα δάση, εύλαλήγη φωνή τ'ού κό- σμου, μού απαντήσατε από δάσχημα τ'ων πυκνών μου ήμερών. Έ- γαργήσατε τή λήλη μου και ή καρδιά μου πλημμυρίζει τώρα από τ' άτέλειωτα τραγούδια σας.

ΟΙ ΕΛΦΕΣ

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χαρωπές χορεύουν στην πεδιάδα!

Από τ'ό μονοπατι τ'ό δάσους, τ'ό τόσο αγαπη- μένο στ'α ζωακιά, προσάλλει έλαιο σ'έ μαύρο άτι, ένας καβάλλαρος. Τ'α χροιά του σπρηνούτα λυ- πουν μου στην καταρναμένη τή νυχτιά. Και μες στο άχρό τ'ό φως τ'ού φεγγαριού βλέπει κανείς τή λάμψη από μια λάμψη πού άλλαζει χρώμα, τή μαλακία των περικεφαλίων του.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χαρωπές χορεύουν στην πεδιάδα!

Τόν περιτριγυρίζω έίλες σαν άνάλαφο σμή- νος φτερωτών πού μοιάζει νά χρομειτά στον άφο- νον άγριο.

Ω γυναιά καβάλλαρ, πού π'ας έτσι άργά, μέσα στην ήσυχ νυχτιά; Έρωτες ή βραλοπούλα.

Πενήματα κακά φωλιάζουν στ'α δάση. Έλα νά χορεύεις καλύτερα μαζί μας στη γλή τ'ή δροσερή. Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Όχι! Με περμίνε ή σπρητή μου με τ'α γλυκιά και τετρακάθαρα μάτια για νά παντερούνε αύρο.

Άφη- στε με νά περάσω, 'Ελφες τ'ων λειβαδιών, πού πατάτε κυκλωτερα τ'ο ανθισμένο χορτάρι. Μή μ' άργητε περισσότερο απ'έ την άγάπη μου, γιατί σ'έ λίγο θά χαράξη ή μέρα.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Μείνε, καβάλλαρ! Θά σου δώσω τή μαγική πέτρα και τ'ο χρυσό δαχτυλίδι, καθώς κι' αυτό πού αξίζει πιο πολύ από δόξες κι' από πλούτη, τ'ο φροεμί μου τ'ό ύψασμένο στο φως τ'ού φεγγα- ριού.— Όχι, τ'ής είπνε αυτός.

Πήγαίνε λοιπόν!

Και με τ'ό άσπρο της δαχτυλο άργίσει την καρδιά του. Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Τ'ό άλογο ξαφρισμένο από τή σπρηνούτα γοργοπεταει και φτά- νει στην ώρα. Άλλα ο καβάλλαρς ανατριχιάζει. Βλέπει στο δρό- μο ένα άσπρο σχήμα πού περπατά άθρόνα και τ'ό άπλώνει τ'ό χέρι.

Έλφρ, πνεύμα, δαιμονα, μη με σταματάς!

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Μή με σταματάς, άσχημο φάντασμα! Θέλω νά παντερού τήν άμοσση με τ'α γλυκιά τ'α μάτια!

Ω αγαπήμενε αντίοιλη μου, ο αιώσιος τάφος θά γίνη τ'ο γαμήλιο μας κρεβάτι! Είναι πεθαιμένη!

Κι' αυτός εκεί σωριάζεται και ξεψυχάει από άγωνία κι' από έρωτα.

Στεφανωμένες με θυμάρι και μ' άμάρακο, οι 'Ελφες χορεύουν χαρωπές στην πεδιάδα.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΙΑΛΜΑΡ

Μία καθόρια νυχτιά, ένας παγωμένος άέρας.Τ'ό

Ο Ποιητής Λεζόντ ντε Λιλ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΑΡΤΥΜΑ

"Ήθελα νά μεταλάβω Μά —παράξενο— πασχάζω
καί νηστεύω τά φίλά... μέ τή... καίη σου έ λ η ά !

ΤΟ ΣΤΑΥΡΩΜΑ

Τό σ τ α υ ρ ω μ α πού μοιζάνας "Αν ζήσοις κείνον τόν ζωρό,
μέ σβύνει κατά κράτος, θά ήσωνα... Πιλάτος !

ΧΟΔΗ

Χριστός άνέστη, άσπάζην, μή μέ ποτίσεις άδικα
καί δός μου τό φίλ, μέ... ζώδι καί γολή !

ΤΑ ΠΑΘΗ ΜΟΥ

Μέ σταύρωσες, χρυσό μου, γιά καλή.
Μέ πλόδωσες, πού πήρες τά φίλά.
Καί τί, καί τί δέν ποίησες ζάνει ;
Μου φόρησες έξ άκαθάρτων στεφάνι !
Κι' αυτή την ώρ' άκούει τού σου γράφι
Βαδίζω κατ' ερώθειν γιά τόν τάφο...
"Ήσαν γιά μέ Καίητας καί Πιλάτος
Μέ ξεπεντάρισες, πού λένε, κατά κράτος

Μέ πόδωρες, μ' άνάσσεις, μέ έκανεσ γούλι
Πάει ή φροσύνη μου νεότη !
Ξεπάρσες, μέ άλλους λόγους, δηλαδή
Καί τόν 'Ισχυρώτη !...

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ !...

"Όταν σέ είδα κατά πρώτον είς τό σινειμά
Κι' άπέπρασά την τση έμορφή σου
Εφελάθηκα, πού ζώρηξ ή φροσύνη...
"Έφωναζα: «Ή, ή, ή, καίά σινειμάχαι !...»
Καί βούτηξα άκράτητος στην άγκαλιά σου !

Η ΓΕΡΟΝΤΟΚΡΑΤΙΑ

Τ' είνε, Χριστέ, τό πύθη σου
μαρξόσ στη δική μου τούφα ;
"Εσέ, κ' αν σέ σταυρώσαν,
... ν ρ μ ι ο σ' είχαν ζάνει.
Μά έφώ στό ζώρι άπάσιναι,
ισάηη καί ζωοποιήσ
καί ουτε ζάν άζάνηνο
θά δώ ποτέ... στεφάνι !

"Η Σάρα Μπερνάρ

χρόνι είνε κόκκινο. Χίλια παλληκάρια εν'
έκει έαυλωμένα δίχως τάφους, με τό σπα-
θιά άκούα στά χέρια καί μέ τά μάτια κατα-
τρομαχμένα. Κανένα δε σπαλνεί. Από πάνω τους πετούν καί κρο-
ζουν μαύρα κοράκια.

Τό κρόν φεγγάρι σκορπίζει άπόμαχα την κατάκλιση φλόγα
του. "Ο Γίλιμαρ σηκώνεται άνάμεσα στους ματωμένους νεκρούς,
άκουσμαίως μέ τό δυό του χέρια στό σπασιμό του γυνού σπα-
θιά. "Η ποφύρα της μάχης εν' άλωμένη στα πλευρά του.

—Κάποιος από σάς πού χαρομήνει καί δυνατοί, σάν κοροφία
στά φυλλάματα των θάνατων, γελούσατε καί τραγουδούσατε μέ γε-
μάτη φροσύνη σήμερα τό κρόν, έχει ακόμα λίγη άναπνοή ;

"Όλοι είνε βουδού. "Η περικεφαλαία του είνε σπασμένη, ή πε-
νοπλία του τρέψια καί τό δρεπάνι του ξεκαρφώθηκε. Τά μάτια
του στάζουν αίμα. "Ακούω έναν άπεράγνο ψήθυρο παρόμοιον μέ τό
ουδίσσιαμα της θάλασσας καί τών λίκνων.

—"Ελα λοιπόν από δω, ώ κοράκι, ώ γενναία άνθρωποπαράξ,
άνοίξε μου τό στήθος μέ τό σιδερένιο σου σάφρος. Θά πύξ ξανα-
ήρξ αύριο ήθους όπως εμιασε σήμερα. Πήγαινε την καρδιά μου
όλοέσται στην κόρη τού 'Υλιώξ.

Στήν 'Υλασία, όπου οι κάτοικοί της πίνουν την καλή μύθη
καί τραγουδούν ταρξορίζοντας τίς χρυσόκοιτες, πένα χορδή, ώ
άλητη τού βουνού! Ζήηηηη την άραβοκρασιακιά μου καί δός' της
την καρδιά μου.

Στήν κορφή τού πύθου πού φωλιάζουν οι καλιακούδες θά την
ίδησ όδθη, όδλενκη, μέ μαύρα μακριά μαλλιά. Από μυλματένια
σκούλαρικα κρέμονται από τ' αυτιά της, καί τά μάτια της είνε
πύ καθαρά μ' από τό άστερι τών όρρίων βραδιών.

Πήγαινε, σκοτεινή άγγελισφόρέ ! Πές της πως
την έγαζού καί πως, νά, ή καρδιά μου ! Θά τη
γνωρίσθ γιατί είνε κόκκινη καί γερή κ' όχι χλω-
νή καί φροσιμένη. Κι' ή κόρη τού 'Υλιώξ, ώ κο-
ράκι, θά σου χαμογέλασθ !

"Εγώ πεθαίνω. Τό αίμα μου κυλά από είκοσι
πληγές. "Εξήσα τη ζωή μου. Πιέετε, ώ λυκοί, τό
άλλο τό αίμα μου. Νέος, άνδρικός, γελαστός, έ-
λευθερός καί πρην νά μαρξάσω φεγγύη καί πύο
νά καθήσω μέ τούς θεούς, στήν "Ήλιο.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΩΝ

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΣΑΡΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

"Ένα έπικινδύνο ταξείδι. Τά γραφικά τοπεία καί ή σκληρή
πραγματικότητα. "Ο άγρυπνος άστυφύλακας. "Ένας ληστής κά-
τω άπ' τό τραίνο. "Η σύλληψίς του. Τί άμελέησες. "Ένα
οκτανικό σχέδιό. "Η ληστρική συμμορία πού τά ήφερε έλα. Τί
έπληκλώθησες. "Η έκστρατεία των άστυφυλάκων. Μαχη μέ
τούς ληστές. Τό ταξείδι συνεχίζεται. "Η ιδιαιτέρη φρουρά
της Σάρρας Μπερνάρ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Η μεγάλη ήθοποιός Σάρα Μπερνάρ, ή όποία στην έποχή της είχε άνα-
στασάσει τόν κόσμο μέ την τέχνη της, σε κάποια περιουσία της, λίγο έλλειψε
να πέρη θύμα ληστρικής επίθεσης. "Ισού πάς όμηγεται ή ίβια τό άγνωστο
αυτό έπεισόδιό στα άπομνημονεύματά της :

«Έξείνον τόν ζωρό βροισάκιον μέ τό θιάσό μου στην 'Αμερική κ'
είχαμε ξεγίνησει από τόν "Άγιο Λουδοβίκο, όπου δώσαμε μερικές πα-
ρατάσεις, κατεπιθινόμενοι γιά την Κιργινάντη.

»Στή μαζή είδηζή άμαξοστοιχία, της όποιας έπαίδιαμε, είχα ζη-
τήσει νά προστεθί τό βαγόνι μού τελευταίο στό σιμόδι, γιά νά μπορέ-
σωμε έτσι ν' άπολαύσωμε πύ άνετα τά θαυμαστά τοπεία καί τίς φρι-
κιάς καλλονές τού τόπου.

»Δέν είχαν περάσει ούτε δέκα λεπτά ύστερ' άπ' την άναχώρησί
μας, όταν στόν κορμό ζώοστη πού στεταίον, έσκυψε άξαρα άπόπαιον
μου ένας ίσχυρόσμος άστυφύλακας, μέ πήρε από τό χέρι καί μου είπε
σε άγγλική γλώσσα κάτωζώμο καί γεμάτος άγνοία :

—Κορία, ματέ μέσα, γιά όνομα τού
Θεού !...

»Κατάλαβα πως κάποιος κίνδυνος μέ άπει-
λούσε καί άπόπαιον στην σύστασί του, χωρίς
καμιά χρονορβή.

»Στό μεταξύ ό άστυφύλακας χτύπησε τόν
κόψινον τού κινδύνου καί πριν άκούα τό τραί-
νο σταματήσ καλά-καλά έγγυσε σ' έναν σιν-
ναδέλιό του, πήδησαν μαζί έξω άπ' τό τραί-
νο, τράπησαν κάτω από αυτό καί σε λίγο τούς
είδα νά ξαναπροβάλλουν, κωπώστας έναν άν-
θρωπο, σπασμένο ως τά δόντια !

»Στήν άσχη, ό άγνωστος ποίησασαν, δέν
ήθελε νά όμολογήσ τίποτε, αλλά όταν τού ά-
κούηθησαν τά περιστομιά τους στόν κρόταφο,
αναγάζιστηνε νά φανερώσ όλη την άλήθεια
έξελθόντας λεπτομερής τό σχέδιό του.

»Είτε δηλαδή ότι άνήκε σε μιά σιμαρία
του "Αγίου Λουδοβίκου, της όποιας τά μέλη
είχαν άποφασίσει νά κλέβουν τά κοσμήματά
μου.

»Τό σχέδιό τους ήταν νά άποπασούν τό
βαγόνι μου από την ότόλοκη άμαξοστοιχία,
μεταξύ "Αγίου Λουδοβίκου καί Κιργινάντης,
σε ένα έρημο μέρος, κ' έτσι νά πραγματοποιή-
σουν χωρίς ένοχλήσι τούς σκοπούς του.

»"Η δουλεία αυτή θά γινόταν τή νύχτα.
Κι' έπειδή τό βαγόνι μου ήταν τό τελευταίο

ώλων, δέν έσχηξε καμιά δυσκολία στην έπιχειρησί τους.

»Άκούα περιεργή τίς όμολογίες του καί όταν τελείωσε ή άνάκρι-
σί του πρόσθεσα πως ήταν ένας άληθινός γίγας, μέ όσημα ρομαλέο καί
μέ γέρια πύδ δονατία.

»Είχε προστάλλήθί κάτω από τό τραίνο, άνάμεσα στούς τροχούς,
βιασώμενος από κάποι γυναικά καί πλατεία πέταινα λουριά καί περι-
μενε την κατάλληλη στιγμή νά ένεργήσθ.

»"Η γενναίότης κ' ή φρεναμία αυτού τού άνθρώπου, πρέσει νά τό
όμολογήσω, πού έπρόένησαν ξεαιρετική έντίστοια καί μ' έβασαν νά
διατεθώ εννοικά άπέναντί του. Είχε διαγρηθεί ακόμα ότι πύ πέρα, εκεί
πύ έπαύετο νά γινή ή ληστεία, περιμέναν άλλοι όχθού σέντροφεί
του όπλισμένοι καί έτοιμοί προς δράσει...

»Μάς έβεβαιώσε όμως ότι δέν θά μάς έκαναν ζανένα κακό, άρξεί
να μών τούς έφάρμαγε άντίστασι. Δέν είχαν άλλο σκοπό παρά ν' ά-
πόπαιον τά κοσμήματά μου καί τά χημεία πού βαστούσε ό γενομα-
τέας μου άπάνω του, δώδ χιλιάδες τροχασία δολάρια εν έλεμ.

»"Ω, έσας, μαντίνα, είσε ό ληστής άπεπιθινόμενος σε υνενα, δέν
θά σάς περιόριζαε καθόδου... "Όχι, βέβαια, από φόβο γιά τό όρμίο
περιστομο πού έχετε έπάνω σας... Είχαμε άποφασίσει, βέβαια, νά
σάς τό πάρουμε, αλλά μόνο καί μόνο γιά νά τό έτοιμω σε ένδιθυμο !...

»Κατά διαταγή της άστυνομίας τότε, πριν από τό δικό μου τραίνο
εστάλη μιά έμπροχί άμαξοστοιχία, στην όποία έπέθεσαν άρξείω ό σί-
κωνομώι μέ την έντολή νά κωπώδον στό μέρος πού είχε όρίσει ό σί-
κωνομώι ως τόπο της ληστείας. "Ετσι σινελήθησαν καί έξω όρισε ό σί-
κωνομώι του, πριν προφτάσουν νά έπιχωρήσουν την άμαξοστοιχία,
πας όλη τη ληστοική άντίστασι πού άντεταξάν.

"Από τούς όχθού μάλιστα μόνον οι τέσσαρες πύστη-
τες ζωντανά. "Ένας σκοτώθηκε έπί τότου κ' οι
άλλοι δύο πληγώθησαν θανάσιμα καί ξεπύρησαν σε
λίγο.

»Όσο γιά μένα καί γιά τό θιάσό μου, αναχωρή-
σαμε άγώστερα, αλλά σ' ένα βαγόνι πού βροισάτα-
νε άνάμεσα σε δύο άλλα καί στό διάδρομο τού ό-
ποιου φροφασε ένας άστυφύλακας πληρωμένος
από τό ιδιαιτέρη ταμείο μου.δ